MUTLULUK UMUDU
SİLAHÇI SÜLEYMAN USTA

Zemheri ayının armağanı güneşli bir günde, nice anıların gömüldüğü Yeşilırmak sahilinden uzanıyorum Taşova'mın bildik caddesine. Düldülün camı hafif aralanmış halde ağır vites ilerlerken tanıdık caddenin uzantısına, yaşlı bir bedenden uzanan kola takıldı gözlerim. Bana "dur" işareti veriyordu. Durdum ve aralı camdan başımı uzatarak "hayırdır" dercesine yöneldim yeşil gözlü, bakımlı saçlı, yorgun ama birikim yüklü adama.

Ezilip büzülerek, mahcup bir ifadeyle;

—Hocam beni dükkâna kadar bırakabilir misin?

Temiz giyimli, zayıf ama uzunca bir boya sahip Silahçı Süleyman ustaydı bu yetenek. Bilirim ondaki dehayı. Demire öyle bir şekil verir öyle bir misyon yükler ki, inanamazsınız. Onun elinden çıkan demir, silah olur; bazen korur bazen vurur. Bazen bıçak olur, öyle bıçak olur ki sizi traş eder. Bazen o bükülmez demir size itaat eden tel olur.

Bu örnek dehanın teklifine "hayır" diyecek değilim ya. Bindirdim düldüle ve uzandım Süleyman Ustanın her türlü gösterişten uzak sade imalathanesine. Düldülün teybindeki yanık ses;

"Karadır kaşların yay eylemişler
Aklımı başımdan zay eylemişler
Duydum güzelleri pay eylemişler
Varam gidem bakam yar kime düştü" diye öyle içten öyle yanık söylüyordu ki, yetmişine merdiven dayamış Süleyman Usta farklı dünyalara farklı rüyalara gidiyordu sanki. Öylesine öylesine dalmıştı ki Süleyman Usta, dükkânın önüne geldiğimizi bile fark etmeden türkü bitinceye kadar hiçbir şey duyup dinlemeksizin bekledi ve inmek için açtığı kapıdan bir ayağını dışarı atarak bana döndü ve

—Hocam bu türküdeki manayı herkes bilemez, anlıyorum ki sende de yara var, sen de yaralısın.

Süleyman Ustanın külünü üfüren bu türkünün sözü müydü, yoksa bu türküdeki sazın teli miydi çözemedim. Ama bilinen o ki; Süleyman Usta yaralıydı ve kabuk bağlamış olmasına rağmen sık sık açılan ve artık derinliğinden sulanan bu yara bir daha açılmıştı.

Yavaş adımlarla dükkâna doğru ilerlerken arkasından acıyarak baktım ve dedim ki,

Hey bre koca dünya!

Senden alamadıklarını kimi zaman türkünün sözünde, kimi zaman sazında, kimi zaman içkinin kadehinde, kimi zaman seccadenin yönünde, kimi zaman sigaranın dumanında, kimi zaman da bardağın çayında arar bu insanlar.

Mutlu mudur bu insanlar? Bilmem. Ama hiç değilse bulma umudunun mutluluğu var ya, eğer isterse onun varlığından dolayı onu yakalamanın umudu ile de mutlu olabilirler.

Zor mu dersiniz?

Olsun…

Zor olsa bile bir umut var demektir.

Ya olmasa?

Hey bre Süleyman usta! Yaşadığın acımasız bunca yıl bedenini yormuş belli. İçindeki yarayı da derinleştirmiş ama gördüm ki bu acımasız yıllar senin gönlüne diş geçirememiş, hükmedememiş, hatta örseleyememiş bile. Sen daha çok lazımsın Süleyman usta, kendine iyi bak.